Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 9ης Ιουνίου 2016*

«Αίτηση αναιρέσεως — Άρθρο 81 ΕΚ — Συμπράξεις — Ισπανική αγορά της πίσσας οδοποιίας — Κατανομή της αγοράς και συντονισμός των τιμών — Ανακοίνωση περί απαλλαγής από πρόστιμα και περί μειώσεως του ποσού τους σε υποθέσεις συμπράξεων (2002) — Σημείο 23, στοιχείο β', τελευταίο εδάφιο — Μερική απαλλαγή από το πρόστιμο — Αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με πραγματικά περιστατικά τα οποία αγνοούσε προηγουμένως η Ευρωπαϊκή Επιτροπή»

Στην υπόθεση C-617/13 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 27 Νοεμβρίου 2013,

Repsol Lubricantes y Especialidades SA, πρώην Repsol Lubricantes YPF y Especialidades SA, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία),

Repsol Petróleo SA, με έδρα τη Μαδρίτη,

Repsol SA, με έδρα τη Μαδρίτη,

εκπροσωπούμενες από τους L. Ortiz Blanco, J. Buendía Sierra, M. Muñoz de Juan, A. Givaja Sanz και A. Lamadrid de Pablo, abogados,

αναιρεσείουσες,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους C. Urraca Caviedes και F. Castillo de la Torre,

αναιρεσίβλητη,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz, πρόεδρο του τέταρτου τμήματος, προεδρεύοντα του πέμπτου τμήματος, K. Lenaerts, Πρόεδρο του Δικαστηρίου, ασκούντα καθήκοντα δικαστή του πέμπτου τμήματος, D. Šváby (εισηγητή), A. Rosas και C. Vajda, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Jääskinen

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 15ης Απριλίου 2015,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 16ης Ιουλίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως που άσκησαν η Repsol Lubricantes y Especialidades SA, πρώην Repsol Lubricantes YPF y Especialidades SA (στο εξής: RPA/Rylesa), η Repsol Petróleo SA (στο εξής: Repsol Petróleo) και η Repsol SA (στο εξής: Repsol) ζητούν την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Repsol Lubricantes y Especialidades κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-496/07, EU:T:2013:464, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή τους με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως C(2007) 4441 τελικό της Επιτροπής, της 3ης Οκτωβρίου 2007, σχετικά με διαδικασία βάσει του άρθρου [81 ΕΚ] [υπόθεση COMP/38.710 — Πίσσα (Ισπανία)] (στο εξής: επίμαχη απόφαση), καθώς και, επικουρικώς, τη μείωση του προστίμου που τους επιβλήθηκε.

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός (ΕΚ) 1/2003

2 Το άρθρο 23 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [81 και 82 ΕΚ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), το οποίο επιγράφεται «Πρόστιμα», ορίζει, στην παράγραφο 3, ότι «[ο] καθορισμός του ύψους του προστίμου γίνεται με βάση τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παράβασης».

3 Το άρθρο 31 του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«Το Δικαστήριο διαθέτει πλήρη δικαιοδοσία για τον έλεγχο των αποφάσεων με τις οποίες η Επιτροπή επιβάλλει πρόστιμο ή χρηματική ποινή. Το Δικαστήριο δύναται να καταργεί, να μειώνει ή να επαυξάνει τα πρόστιμα ή τις χρηματικές ποινές που έχουν επιβληθεί.»

Οι κατευθυντήριες γραμμές του 1998

4 Κατά το σημείο 1 της ανακοινώσεως της Επιτροπής με τίτλο «Κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου [65, παράγραφος 5, ΑΧ]» (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές του 1998), «[το] βασικό [...] ποσό καθορίζεται σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παράβασης, που είναι τα μόνα κριτήρια τα οποία προβλέπονται στο άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17» του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81 και 82 ΕΚ] (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25).

5 Όσον αφορά τη σοβαρότητα της παραβάσεως, το σημείο 1, Α, των κατευθυντήριων γραμμών του 1998 προβλέπει ότι, για να αξιολογηθεί η σοβαρότητα της παραβάσεως, πρέπει να ληφθεί υπόψη ο χαρακτήρας της ίδιας της παραβάσεως, ο πραγματικός της αντίκτυπος επί της αγοράς εφόσον αυτός είναι δυνατό να εκτιμηθεί, καθώς και η έκταση της γεωγραφικής αγοράς αναφοράς. Δυνάμει της διατάξεως αυτής, οι παραβάσεις ταξινομούνται σε τρεις κατηγορίες, και συγκεκριμένα σε ελαφρές παραβάσεις, σοβαρές παραβάσεις και πολύ σοβαρές παραβάσεις.

6 Κατά τις κατευθυντήριες γραμμές του 1998, στις πολύ σοβαρές παραβάσεις καταλέγονται μεταξύ άλλων οριζόντιοι περιορισμοί, για παράδειγμα συνασπισμοί επιχειρήσεων με σκοπό τον έλεγχο των τιμών ή τον επιμερισμό των αγορών βάσει ποσοστώσεων. Όσον αφορά τις παραβάσεις αυτές, το βασικό ποσό του προβλεπόμενου προστίμου είναι «άνω των 20 εκατομμυρίων [ευρώ]».

Η ανακοίνωση του 2002 για τη συνεργασία

7 Η ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή ή τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 2002, C 45, σ. 3, στο εξής: ανακοίνωση του 2002 για τη συνεργασία) καθορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες οι επιχειρήσεις που συνεργάζονται με την Επιτροπή κατά τη διεξαγωγή έρευνας που έχει κινήσει αυτή ως προς τη σύμπραξη θα μπορούν να απαλλάσσονται από το πρόστιμο ή να τυγχάνουν μειώσεως του ύψους του προστίμου το οποίο θα έπρεπε να καταβάλουν ελλείψει τέτοιας συνεργασίας.

8 Το σημείο 7 της ανακοινώσεως αυτής ορίζει τα εξής:

«[Η] συνεργασία μίας ή περισσοτέρων επιχειρήσεων μπορεί να δικαιολογεί μείωση ενός προστίμου από την Επιτροπή. Κάθε μείωση του ύψους του προστίμου πρέπει να αντιστοιχεί σε πραγματική συμβολή της επιχείρησης, από άποψη ποιότητας και χρόνου, στη διαπίστωση της παράβασης από την Επιτροπή. Οι μειώσεις των προστίμων πρόκειται να περιορίζονται στις επιχειρήσεις εκείνες που παρέχουν στην Επιτροπή αποδεικτικά στοιχεία με σημαντική αξία σε σχέση με εκείνα τα οποία έχει ήδη στην κατοχή της.»

9 Υπό τον τίτλο Β της εν λόγω ανακοινώσεως, ο οποίος επιγράφεται «Μείωση του ύψους του προστίμου», τα σημεία 21 και 23 προβλέπουν τα εξής:

«21. Για να πληροί τις σχετικές προϋποθέσεις, μια επιχείρηση πρέπει να υποβάλει στην Επιτροπή αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την πιθανολογούμενη παράβαση που αντιπροσωπεύουν σημαντική προστιθέμενη αξία σε σχέση με τα αποδεικτικά στοιχεία που έχει ήδη στην κατοχή της η Επιτροπή και πρέπει να διακόψει την ανάμειξή της στην πιθανολογούμενη παράβαση το αργότερο κατά τη χρονική στιγμή που υποβάλλει τις αποδείξεις.

[...]

23. Σε κάθε οριστική απόφαση που εκδίδει μετά το τέλος της διοικητικής διαδικασίας, η Επιτροπή θα προσδιορίσει:
α) κατά πόσον τα αποδεικτικά στοιχεία που παρέσχε μια επιχείρηση σε μια δεδομένη χρονική στιγμή αντιπροσώπευαν σημαντική προστιθέμενη αξία σε σχέση με τις αποδείξεις που η Επιτροπή είχε τότε στην κατοχή της·

[...]

Επιπλέον, εάν μια επιχείρηση παράσχει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με πραγματικά περιστατικά τα οποία αγνοούσε προηγουμένως η Επιτροπή και τα οποία έχουν άμεση σχέση με τη βαρύτητα ή τη διάρκεια της πιθανολογούμενης σύμπραξης (καρτέλ), η Επιτροπή δεν θα λάβει υπόψη τα στοιχεία αυτά κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου που θα επιβάλει στην επιχείρηση που παρέσχε τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία.»

Το ιστορικό της διαφοράς και η επίμαχη απόφαση

10 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 1 έως 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και μπορεί να συνοψισθεί ως εξής.

11 Το προϊόν το οποίο αφορά η παράβαση είναι η πίσσα διεισδύσεως, ήτοι πίσσα η οποία δεν έχει υποστεί καμία μεταποίηση και χρησιμοποιείται για την κατασκευή και τη συντήρηση των οδών.

12 Στην ισπανική αγορά της πίσσας αναπτύσσουν δραστηριότητα, αφενός, τρεις παραγωγοί, ήτοι οι όμιλοι Repsol, CEPSA-PROAS και BP, και, αφετέρου, εισαγωγείς, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι όμιλοι Nynäs και Petróleos de Portugal (Petrogal).

13 Κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ των ετών 1991 και 2002, η RPA/Rylesa ελεγχόταν κατά 99,99 % από την Repsol Petróleo, η οποία ήταν θυγατρική κατά 99,97 % της Repsol YPF SA (στο εξής: Repsol YPF), μετέπειτα Repsol, μητρικής εταιρίας του ομίλου Repsol.

14 Η RPA/Rylesa παράγει και εμπορεύεται προϊόντα πίσσας. Μία από τις δραστηριότητες της Repsol Petróleo είναι η παραγωγή πίσσας διεισδύσεως και η πώλησή της στην RPA/Rylesa με σκοπό τη διάθεσή της στο εμπόριο.

15 Δύο άλλες εταιρίες του ομίλου Repsol, η Petróleos del Norte SA και η Asfalnor SA ασκούν στην Ισπανία δραστηριότητα σχετική με την πίσσα διεισδύσεως.

16 Η RPA/Rylesa και η Petróleos del Norte πραγματοποίησαν στην Ισπανία, από τις πωλήσεις πίσσας διεισδύσεως σε τρίτους, κύκλο εργασιών ύψους 97 500 000 ευρώ κατά την οικονομική χρήση 2001, ποσό που αντιστοιχεί στο 34,04 % της σχετικής αγοράς. Ο συνολικός ενοποιημένος κύκλος εργασιών του ομίλου Repsol ήταν 51 355 000 000 ευρώ για το έτος 2006, δηλαδή κατά την οικονομική χρήση που προηγήθηκε της εκδόσεως της επίμαχης αποφάσεως.

17 Κατόπιν αιτήσεως περί μη επιβολής προστίμου, η οποία υποβλήθηκε στις 20 Ιουνίου 2002 από μία από τις εταιρίες του ομίλου BP κατ' εφαρμογήν της ανακοινώσεως του 2002 για τη συνεργασία, πραγματοποιήθηκαν έλεγχοι την 1η και τη 2α Οκτωβρίου 2002 στις εταιρίες των ομίλων Repsol, CEPSA-PROAS, BP, Nynäs και Petrogal.

18 Στις 6 Φεβρουαρίου 2004 η Επιτροπή απέστειλε στις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις μια πρώτη σειρά αιτημάτων παροχής πληροφοριών, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11, παράγραφος 3, του κανονισμού 17.

19 Με τηλεομοιοτυπίες της 31ης Μαρτίου 2004 και της 5ης Απριλίου 2004, αντιστοίχως, οι αναιρεσείουσες και η PROAS υπέβαλαν στην Επιτροπή αίτηση βάσει της ανακοινώσεως του 2002 για τη συνεργασία, συνοδευόμενη από εταιρική δήλωση.

20 Αφού απηύθυνε στις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις άλλα τέσσερα αιτήματα παροχής πληροφοριών, η Επιτροπή κίνησε επισήμως διαδικασία και κοινοποίησε, από τις 24 έως τις 28 Αυγούστου 2006, ανακοίνωση αιτιάσεων στις εταιρίες των ομίλων BP, Repsol, CEPSA-PROAS, Nynäs και Petrogal.

21 Στις 3 Οκτωβρίου 2007 η Επιτροπή εξέδωσε την επίμαχη απόφαση στην οποία διαπίστωσε ότι οι δεκατρείς εταιρίες που ήταν αποδέκτριες της εν λόγω αποφάσεως είχαν μετάσχει σε σύνολο συμφωνιών κατανομής της αγοράς και συντονισμού των τιμών της πίσσας διεισδύσεως οδοποιίας στην Ισπανία (εξαιρουμένων των Καναρίων Νήσων).

22 Η Επιτροπή έκρινε ότι αμφότεροι οι διαπιστωθέντες περιορισμοί του ανταγωνισμού, δηλαδή οι οριζόντιες συμφωνίες κατανομής της αγοράς και ο συντονισμός των τιμών, ενέπιπταν, ως εκ της φύσεώς τους, στις σοβαρότερες μορφές παραβάσεως του άρθρου 81 ΕΚ, οι οποίες μπορούν να δικαιολογήσουν, σύμφωνα με τη νομολογία, τον χαρακτηρισμό των παραβάσεων ως «πολύ σοβαρών».

23 Η Επιτροπή καθόρισε το «αρχικό ποσό» των προς επιβολή προστίμων σε 40 000 000 ευρώ, λαμβάνοντας υπόψη τη σοβαρότητα της παραβάσεως, την αξία της σχετικής αγοράς που υπολογιζόταν σε 286 400 000 ευρώ για το 2001, τελευταίο πλήρες έτος της παραβάσεως, καθώς και το γεγονός ότι η παράβαση αφορούσε αποκλειστικώς τις πωλήσεις πίσσας εντός ενός μόνον κράτους μέλους.

24 Στη συνέχεια, η Επιτροπή κατέταξε τις αποδέκτριες της επίμαχης αποφάσεως επιχειρήσεις σε διάφορες κατηγορίες οι οποίες προσδιορίσθηκαν με γνώμονα τη σχετική σπουδαιότητά τους στην οικεία αγορά, προς τον σκοπό διαφοροποιημένης μεταχειρίσεώς τους, ούτως ώστε να ληφθεί υπόψη η πραγματική οικονομική τους ικανότητα να βλάψουν σοβαρά τον ανταγωνισμό.

25 Ο όμιλος των εταιριών Repsol και PROAS, των οποίων τα μερίδια στη σχετική αγορά ανέρχονταν, αντιστοίχως, σε 34,04 % και σε 31,67 % κατά την οικονομική χρήση 2001, κατετάγη στην πρώτη κατηγορία, ο όμιλος BP, με μερίδιο αγοράς 15,19 %, στη δεύτερη κατηγορία και οι όμιλοι Nynäs καθώς και Petrogal, των οποίων τα μερίδια αγοράς κυμαίνονταν μεταξύ 4,54 % και 5,24 %, στην τρίτη κατηγορία. Επί της βάσεως αυτής, τα αρχικά ποσά των προς επιβολή προστίμων προσαρμόσθηκαν ως εξής:

— πρώτη κατηγορία, για τον όμιλο Repsol και PROAS: 40 000 000 ευρώ·

— δεύτερη κατηγορία, για τον όμιλο BP: 18 000 000 ευρώ·

— τρίτη κατηγορία, για τους ομίλους Nynäs και Petrogal: 5 500 000 ευρώ.

26 Προκειμένου να προσδιορισθεί το ύψος των προστίμων σε επίπεδο που να διασφαλίζει αρκούντως αποτρεπτικό αποτέλεσμα, η Επιτροπή έκρινε σκόπιμο να εφαρμόσει στο βασικό ποσό του προστίμου που θα επιβαλλόταν στον όμιλο Repsol πολλαπλασιαστή 1,2.

27 Κατόπιν αυξήσεως του αρχικού ποσού των προστίμων με βάση τη διάρκεια της παραβάσεως, ήτοι διάστημα έντεκα ετών και επτά μηνών (από την 1η Μαρτίου 1991 έως την 1η Οκτωβρίου 2002) όσον αφορά τον όμιλο Repsol, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το προς επιβολή πρόστιμο έπρεπε να αυξηθεί κατά 30 % λόγω επιβαρυντικών περιστάσεων, καθόσον ο όμιλος αυτός είχε «ηγετικό ρόλο» στην επίμαχη σύμπραξη.

28 Η Επιτροπή έκρινε επίσης ότι, κατ' εφαρμογήν της ανακοινώσεως του 2002 για τη συνεργασία, ο όμιλος Repsol είχε δικαίωμα σε μείωση κατά 40 % του ποσού του προστίμου το οποίο θα έπρεπε κανονικά να του επιβληθεί.

29 Βάσει των στοιχείων αυτών, επιβλήθηκε στην RPA/Rylesa, στη Repsol Petróleo και στη Repsol YPF πρόστιμο ύψους 80 496 000 ευρώ, για την καταβολή του οποίου ευθύνονται από κοινού και εις ολόκληρον.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

30 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 Δεκεμβρίου 2007, οι νυν αναιρεσείουσες ζήτησαν την ακύρωση της επίμαχης αποφάσεως καθώς και, επικουρικώς, τη μείωση του προστίμου που τους επιβλήθηκε.

31 Προς στήριξη της αιτήσεώς τους, οι αναιρεσείουσες προέβαλαν οκτώ λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων μόνο ο τέταρτος, ο πέμπτος, ο έκτος και ο όγδοος είναι κρίσιμοι για την εξέταση της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.

32 Με τον τέταρτο και τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως, τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε από κοινού, προβαλλόταν, αφενός, πλάνη περί τα πράγματα και περί το δίκαιο σχετικά με την εξέταση των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισαν οι αναιρεσείουσες, με τις απαντήσεις τους στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, προκειμένου να αποδείξουν την εμπορική αυτονομία της RPA/Rylesa έναντι της Repsol Petróleo καθώς και της Repsol YPF, και, αφετέρου, ότι οι συμπληρωματικές ενδείξεις σχετικά με τις σχέσεις εταιρικής συμμετοχής που συνέδεαν τις προαναφερθείσες τρεις εταιρίες δεν μπορούσαν να θεμελιώσουν τεκμήριο πραγματικής ασκήσεως καθοριστικής επιρροής από τις δύο τελευταίες εταιρίες στην πρώτη.

33 Με τον έκτο λόγο ακυρώσεως προβαλλόταν ότι το ποσό του επιβληθέντος προστίμου καθορίστηκε κατά τρόπο αντίθετο προς τις αρχές της αναλογικότητας και της ίσης μεταχειρίσεως.

34 Με τον όγδοο λόγο ακυρώσεως, οι νυν αναιρεσείουσες αμφισβήτησαν, κατ' ουσίαν, την εφαρμογή από την Επιτροπή της ανακοινώσεως του 2002 για τη συνεργασία και, ειδικότερα, του σημείου 23, στοιχείο β', τελευταίο εδάφιο, αυτής.

35 Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε όλους τους λόγους ακυρώσεως και την προσφυγή στο σύνολό της.

36 Επίσης απέρριψε το αίτημα της Επιτροπής να αυξηθεί το ύψος του προστίμου που επιβλήθηκε στις νυν αναιρεσείουσες.

Αιτήματα των διαδίκων

37 Με την αίτησή τους αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να ακυρώσει την επίμαχη απόφαση·

— να μειώσει το ύψος του επιβληθέντος προστίμου·

— να αναγνωρίσει ότι η διάρκεια της δίκης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ήταν υπερβολική και αδικαιολόγητη, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

38 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

— να καταδικάσει τις αναιρεσείουσες στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

39 Προς στήριξη της αιτήσεώς τους, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν τέσσερις λόγους αναιρέσεως.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση της εμπορικής αυτονομίας της RPA/Rylesa ή, επικουρικώς, μη αιτιολόγηση της εκτιμήσεως αυτής

Επιχειρήματα των διαδίκων

40 Προς στήριξη του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά τις σκέψεις 179 έως 207 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι η εν λόγω απόφαση βαρύνεται, από δύο απόψεις, με πλάνη περί το δίκαιο ως προς την εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων που αυτές προσκόμισαν προς στήριξη της επιχειρηματολογίας τους με την οποία επιχειρούσαν να αποδείξουν την εμπορική αυτονομία της RPA/Rylesa έναντι της Repsol Petróleo και της Repsol YPF.

41 Οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι έκρινε, ιδίως στις σκέψεις 202 και 203 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι για την ανατροπή του τεκμηρίου πραγματικής ασκήσεως καθοριστικής επιρροής από μητρική εταιρία επί θυγατρικών της τις οποίες κατέχει σε ποσοστό 100 % ή σχεδόν 100 % δεν αρκεί να αποδειχθεί ότι η πρώτη δεν άσκησε στην πράξη έλεγχο επί των δεύτερων.

42 Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν, επικουρικώς, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν τήρησε την υποχρέωση αιτιολογήσεως που απορρέει από το άρθρο 36 και από το άρθρο 53, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθόσον εκτίμησε σε υπερβολικά εξατομικευμένη βάση καθένα από τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισαν οι αναιρεσείουσες, χωρίς να προβεί σε συνολική εκτίμηση των εν λόγω στοιχείων, με εξαίρεση την εκτίμηση που περιλαμβάνεται στην εξαιρετικά λακωνική διατύπωση της σκέψεως 207 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

43 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

44 Όσον αφορά το κύριο σκέλος του εξεταζόμενου λόγου αναιρέσεως, αρκεί η επισήμανση ότι ο λόγος αυτός στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

45 Πράγματι, από καμία από τις σκέψεις στις οποίες αναφέρονται οι αναιρεσείουσες δεν προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι για την ανατροπή του τεκμηρίου πραγματικής ασκήσεως καθοριστικής επιρροής από μητρική εταιρία επί θυγατρικών τις οποίες κατέχει σε ποσοστό 100 % ή σχεδόν 100 % δεν αρκεί να αποδειχθεί ότι η πρώτη δεν άσκησε στην πράξη έλεγχο επί των δεύτερων.

46 Από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ιδίως από τις σκέψεις 207 και 211 αυτής, προκύπτει απλώς ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισαν οι αναιρεσείουσες δεν μπορούσαν ως εκ της φύσεώς τους να αποδείξουν την αυτονομία των ενεργειών της RPA/Rylesa σε σχέση με τη Repsol Petróleo και τη Repsol YPF και, επομένως, δεν καθιστούσαν δυνατή την ανατροπή του τεκμηρίου της πραγματικής ασκήσεως καθοριστικής επιρροής από τις δύο τελευταίες εταιρίες επί της πρώτης.

47 Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν υπάγεται στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, MasterCard κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, σκέψη 113).

48 Όσον αφορά το επικουρικό σκέλος του πρώτου λόγου της αιτήσεως αναιρέσεως, πρέπει ασφαλώς να επισημανθεί ότι, στη σκέψη 207 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, χωρίς προηγούμενη αιτιολογία, ότι, συνολικώς εξεταζόμενα, τα στοιχεία που παρέθεσαν οι

αναιρεσείουσες στο πλαίσιο της προσφυγής τους ακυρώσεως δεν καθιστούσαν δυνατή την ανατροπή του τεκμηρίου πραγματικής ασκήσεως καθοριστικής επιρροής από τη Repsol Petróleo και τη Repsol YPF επί της RPA/Rylesa.

49 Εντούτοις, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι, προκειμένου να απορρίψει, στις σκέψεις 207 και 211, την επιχειρηματολογία των αναιρεσειουσών με την οποία αυτές επιχειρούσαν να αποδείξουν την εμπορική αυτονομία της RPA/Rylesa έναντι της Repsol Petróleo και της Repsol YPF, το Γενικό Δικαστήριο δεν περιορίστηκε να εξετάσει καθένα από τα προσκομισθέντα από τις αναιρεσείουσες αποδεικτικά στοιχεία, χωρίς να λάβει υπόψη το συνολικό πλαίσιο στο οποίο αυτά εντάσσονταν.

50 Πέραν του ότι, στις σκέψεις 164 έως 206 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο προέβη, στο πλαίσιο της κυριαρχικής εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών, σε λεπτομερή εξέταση καθενός από τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισαν οι διάδικοι, η οποία αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για τη συνολική εκτίμηση των στοιχείων αυτών, από τις σκέψεις 208 έως 210 της εν λόγω αποφάσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε και εκτίμησε επίσης ορισμένες συμπληρωματικές ενδείξεις επί των οποίων στηρίχθηκε η Επιτροπή στην επίμαχη απόφαση, κρίνοντας ότι αυτές ενίσχυαν τη διαπίστωση ότι οι αναιρεσείουσες αποτελούσαν πράγματι μία και την αυτή οικονομική οντότητα.

51 Κατά τον τρόπο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο και, ειδικότερα, χωρίς να παραβεί την υποχρέωση αιτιολογήσεως της αποφάσεώς του, διαπίστωσε ότι οι αναιρεσείουσες δεν απέδειξαν την αυτονομία των ενεργειών της RPA/Rylesa σε σχέση με τη Repsol Petróleo και τη Repsol YPF.

52 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της ανακοινώσεως του 2002 για τη συνεργασία

Επιχειρήματα των διαδίκων

53 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αφορά τις σκέψεις 339 έως 349 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του σημείου 23, στοιχείο β′, τελευταίο εδάφιο, της ανακοινώσεως του 2002 για τη συνεργασία, αρνούμενο να τους αναγνωρίσει μερική απαλλαγή από την επιβολή προστίμου με την αιτιολογία ότι αβασίμως υποστήριξαν ότι η Repsol ήταν εκείνη που είχε παράσχει, με τη δήλωση που υπέβαλε δυνάμει της προαναφερθείσας ανακοινώσεως, τα στοιχεία βάσει των οποίων η Επιτροπή έλαβε γνώση του γεγονότος ότι η σύμπραξη συνεχίστηκε κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ των ετών 1998 και 2002.

54 Εν προκειμένω, οι αναιρεσείουσες, μολονότι παραδέχονται ότι η Επιτροπή διέθετε, πριν από τη δήλωση την οποία αυτές υπέβαλαν δυνάμει της ανακοινώσεως του 2002 για τη συνεργασία, έγγραφα από τα οποία προέκυπτε η πραγματική διάρκεια της προσαπτόμενης παραβάσεως, εντούτοις φρονούν ότι η περιλαμβανόμενη στη δήλωση αυτή έκθεση των πραγματικών περιστατικών ήταν εκείνη που παρέσχε στην Επιτροπή τη δυνατότητα να διαπιστώσει ότι ο όμιλος BP απέκρυψε την αλήθεια όσον αφορά την πραγματική διάρκεια της επίμαχης συμπράξεως και ότι η εν λόγω παράβαση συνεχίστηκε κατά τη διάρκεια του προαναφερθέντος χρονικού διαστήματος.

55 Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν συναφώς ότι το γράμμα του σημείου 23, στοιχείο β′, τελευταίο εδάφιο, της ανακοινώσεως του 2002 για τη συνεργασία και, ειδικότερα, η χρήση, στο ισπανικό κείμενο, της φράσεως «hechos de los cuales la Comisión no tenga conocimiento previo», η οποία, ιδίως στο αγγλικό και στο γαλλικό κείμενο, αντιστοιχεί στη φράση «facts previously unknown» και

«faits précédemment ignorés» [στο ελληνικό κείμενο: «πραγματικά περιστατικά τα οποία αγνοούσε προηγουμένως»], πρέπει να ερμηνευθεί όχι υπό την έννοια της απλής φυσικής κατοχής εγγράφων από την Επιτροπή, αλλά υπό την έννοια ότι απαιτεί επίσης τη συνδρομή του «κριτηρίου της γνώσεως», δηλαδή του γεγονότος ότι η Επιτροπή έχει γνώση της παραβάσεως η οποία προκύπτει από τα εν λόγω έγγραφα.

56 Εξάλλου και εν πάση περιπτώσει, οι αναιρεσείουσες φρονούν ότι, λαμβανομένης υπόψη της ασάφειας της προαναφερθείσας διατάξεως, το Γενικό Δικαστήριο θα έπρεπε να έχει ακολουθήσει την ευμενέστερη για αυτές ερμηνεία.

57 Κατά την Επιτροπή, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να χαρακτηριστεί ως νέος ισχυρισμός και, ως εκ τούτου, να κριθεί απαράδεκτος, δεδομένου ότι η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησαν οι αναιρεσείουσες δεν περιλάμβανε επιχειρηματολογία κατά την οποία το «κριτήριο της γνώσεως» αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την εφαρμογή της διατάξεως την οποία επικαλέστηκαν. Επικουρικώς, ο εξεταζόμενος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

58 Υπενθυμίζεται προκαταρκτικώς ότι, κατά το άρθρο 170, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να μεταβάλει το αντικείμενο της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δίκης. Πράγματι, η αναιρετική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται καταρχήν στον έλεγχο της νομικής λύσεως που δόθηκε κατόπιν της εξετάσεως από το δικαστήριο της ουσίας των λόγων και επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ενώπιόν του (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 22ας Μαΐου 2014, ASPLA κατά Επιτροπής, C-35/12 P, EU:C:2014:348, σκέψη 39 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

59 Κατά συνέπεια, αν οι διάδικοι επιτρεπόταν να προβάλουν για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν προέβαλαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, τούτο θα τους παρείχε τη δυνατότητα να υποβάλουν στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα στις αναιρετικές διαδικασίες είναι περιορισμένη, διαφορά με περιεχόμενο ευρύτερο της διαφοράς που εκδίκασε το Γενικό Δικαστήριο (απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2015, Inuit Tapiriit Kanatami κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-398/13 P, EU:C:2015:535, σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

60 Εντούτοις, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 17 και 18 των προτάσεών του, διαπιστώνεται ότι οι αναιρεσείουσες προέβαλαν, κατ' ουσίαν, την ως άνω επιχειρηματολογία με την προσφυγή ακυρώσεως που άσκησαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

61 Επομένως, σε αντίθεση με όσα διατείνεται η Επιτροπή, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να κριθεί παραδεκτός.

62 Με τον λόγο αυτό, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι, στις σκέψεις 339 έως 349 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον επικύρωσε την εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία και εφαρμογή της φράσεως «πραγματικά περιστατικά τα οποία αγνοούσε προηγουμένως η Επιτροπή», κατά το σημείο 23, στοιχείο β', τελευταίο εδάφιο, της ανακοινώσεως του 2002. Κατά τις αναιρεσείουσες, το εν λόγω σημείο δεν αναφέρεται σε απλή φυσική κατοχή εγγράφων, αλλά απαιτεί τη συνεκτίμηση ενός διακριτού κριτηρίου, το οποίο οι αναιρεσείουσες χαρακτηρίζουν ως «κριτήριο της γνώσεως».

63 Υπενθυμίζεται συναφώς, κατά πρώτο λόγο, ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να προβαίνει στη διαπίστωση και εκτίμηση των σχετικών πραγματικών περιστατικών και καταρχήν να εκτιμά τα αποδεικτικά στοιχεία που έχουν υποβληθεί ενώπιόν του. Εφόσον η προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ήταν νομότυπη και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι διαδικαστικοί κανόνες που διέπουν τη διεξαγωγή των αποδείξεων και το βάρος αποδείξεως, το Γενικό

Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να εκτιμά την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία τα οποία του έχουν υποβληθεί. Επομένως, η εκτίμηση αυτή δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκείμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου, εκτός αν συντρέχει παραμόρφωση του περιεχομένου των στοιχείων αυτών (απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2016, Toshiba Corporation κατά Επιτροπής, C-373/14 P, EU:C:2016:26, σκέψη 40).

64 Κατά συνέπεια, δεν μπορούν να ελεγχθούν οι σχετικές με τα πραγματικά περιστατικά διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου, οι οποίες αμφισβητούνται στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, και, ειδικότερα, η διαπίστωση που περιλαμβάνεται στη σκέψη 341 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία η Επιτροπή, ήδη πριν λάβει στις 31 Μαρτίου 2004 τη δήλωση των αναιρεσειουσών που ήταν προσαρτημένη στο αίτημα το οποίο υπέβαλε η Repsol δυνάμει της ανακοινώσεως του 2002 για τη συνεργασία, είχε στην κατοχή της σχετικά πληροφοριακά στοιχεία που περιλαμβάνονταν σε έγγραφα της ίδιας περιόδου τα οποία συνελέγησαν κατά τη διάρκεια των ελέγχων της 1ης και της 2ας Οκτωβρίου 2002. Το ίδιο ισχύει και για την απόρριψη από το Γενικό Δικαστήριο, ιδίως στη σκέψη 345 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, του επιχειρήματος σχετικά με τη φερόμενη ως προστιθέμενη αξία των πραγματικών περιστατικών που εξέθεσε η Repsol και που αφορούσαν το χρονικό διάστημα από το 1998 έως το 2002.

65 Κατά δεύτερο λόγο, όσον αφορά την προβαλλόμενη από τις αναιρεσείουσες πλάνη περί το δίκαιο, επισημαίνεται ότι, κατά το σημείο 23, στοιχείο β′, τελευταίο εδάφιο, της ανακοινώσεως του 2002 για τη συνεργασία, «εάν μια επιχείρηση παράσχει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με πραγματικά περιστατικά τα οποία αγνοούσε προηγουμένως η Επιτροπή και τα οποία έχουν άμεση σχέση με τη βαρύτητα ή τη διάρκεια της πιθανολογούμενης σύμπραξης (καρτέλ), η Επιτροπή δεν θα λάβει υπόψη τα στοιχεία αυτά κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου που θα επιβάλει στην επιχείρηση που παρέσχε τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία».

66 Από το γράμμα της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι η προβλεπόμενη σε αυτήν μερική απαλλαγή από την επιβολή προστίμου απαιτεί να πληρούνται δύο προϋποθέσεις, και συγκεκριμένα, πρώτον, η επίμαχη επιχείρηση να είναι η πρώτη που αποδεικνύει πραγματικά περιστατικά που αγνοούσε προηγουμένως η Επιτροπή και, δεύτερον, τα περιστατικά αυτά, επειδή έχουν άμεση σχέση με τη σοβαρότητα ή τη διάρκεια της πιθανολογούμενης συμπράξεως, να παρέχουν στην Επιτροπή τη δυνατότητα να καταλήξει σε νέα συμπεράσματα επί της παραβάσεως (απόφαση της 23ης Απριλίου 2015, LG Display και LG Display Taiwan κατά Επιτροπής, C-227/14 P, EU:C:2015:258, σκέψη 78).

67 Το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι η φράση «πραγματικά περιστατικά τα οποία αγνοούσε [...] η Επιτροπή» είναι σαφής και συντείνει σε περιοριστική ερμηνεία του σημείου 23, στοιχείο β′, τελευταίο εδάφιο, της ανακοινώσεως του 2002 για τη συνεργασία, ούτως ώστε να εφαρμόζεται μόνο στις περιπτώσεις κατά τις οποίες μια μετέχουσα σε σύμπραξη εταιρία γνωστοποιεί στην Επιτροπή νέα πληροφοριακά στοιχεία, σχετικά με τη σοβαρότητα ή τη διάρκεια της παραβάσεως (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 23ης Απριλίου 2015, LG Display και LG Display Taiwan κατά Επιτροπής, C-227/14 P, EU:C:2015:258, σκέψη 79 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

68 Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι η έννοια που πρέπει να δίδεται στην προαναφερθείσα φράση πρέπει να μπορεί να διασφαλίσει την επίτευξη των σκοπών που επιδιώκονται με το σημείο 23, στοιχείο β′, τελευταίο εδάφιο, της εν λόγω ανακοινώσεως και, ειδικότερα, την αποτελεσματικότητα του προγράμματος επιείκειας (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 23ης Απριλίου 2015, LG Display και LG Display Taiwan κατά Επιτροπής, C-227/14 P, EU:C:2015:258, σκέψη 84 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Συναφώς, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 22 των προτάσεών του, ο σκοπός των προγραμμάτων επιεικείας είναι να επιτευχθεί η καταγγελία της παραβάσεως από τα πρόσωπα που τη διέπραξαν, προκειμένου αυτή να τερματισθεί ταχέως και πλήρως.

69 Επομένως, πρέπει να διασφαλίζεται η πρακτική αποτελεσματικότητα της ανωτέρω διατάξεως, η οποία, στην περίπτωση που η επιχείρηση που προσκόμισε πρώτη στην Επιτροπή, προκειμένου να της χορηγηθεί πλήρης απαλλαγή από την επιβολή προστίμου βάσει της ανακοινώσεως του 2002 για τη

συνεργασία, αποδεικτικά στοιχεία που παρέχουν στην Επιτροπή τη δυνατότητα να διαπιστώσει παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, χωρίς όμως να δημοσιοποιήσει πληροφορίες από τις οποίες προκύπτει ότι η επίμαχη παράβαση είχε μεγαλύτερη διάρκεια από εκείνη που αποδείχθηκε από τα εν λόγω στοιχεία, αποσκοπεί στο να παράσχει κίνητρο, μέσω της χορηγήσεως μερικής απαλλαγής από την επιβολή προστίμου, σε κάθε άλλη επιχείρηση που συμμετείχε στην παράβαση αυτή να δημοσιοποιήσει πρώτη τέτοιες πληροφορίες (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 23ης Απριλίου 2015, LG Display και LG Display Taiwan κατά Επιτροπής, C-227/14 P, EU:C:2015:258, σκέψη 85).

70 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, το προβαλλόμενο από τις αναιρεσείουσες «κριτήριο της γνώσεως» δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, το σημείο 23, στοιχείο β', τελευταίο εδάφιο, της ανακοινώσεως του 2002 για τη συνεργασία πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αποδεικτικό στοιχείο το οποίο έχει προσκομιστεί από επιχείρηση στο πλαίσιο αιτήματος που αυτή έχει υποβάλει δυνάμει της εν λόγω ανακοινώσεως μπορεί να χαρακτηρίζεται ως στοιχείο αποδεικτικό «πραγματικών περιστατικών τα οποία αγνοούσε προηγουμένως η Επιτροπή» μόνον εφόσον έχει αντικειμενικώς σημαντική προστιθέμενη αξία σε σχέση με τα στοιχεία που έχει ήδη στην κατοχή της η Επιτροπή.

71 Η ερμηνεία αυτή απορρέει, αφενός, από την όλη οικονομία της ανακοινώσεως του 2002 για τη συνεργασία. Πράγματι, κατά τα σημεία 7 και 21 καθώς και κατά το σημείο 23, στοιχείο α', της ανακοινώσεως αυτής, προϋπόθεση για τη χορήγηση μειώσεως του προστίμου που έχει επιβάλει η Επιτροπή δυνάμει της εν λόγω ανακοινώσεως είναι να παράσχουν οι επιχειρήσεις που ζητούν τη μείωση αυτή στην Επιτροπή αποδεικτικά στοιχεία που έχουν σημαντική προστιθέμενη αξία σε σχέση με όσα βρίσκονται ήδη στην κατοχή της. Το ίδιο πρέπει να ισχύσει όσον αφορά τη μερική απαλλαγή την οποία προβλέπει το σημείο 23, στοιχείο β', τελευταίο εδάφιο, της προαναφερθείσας ανακοινώσεως.

72 Αφετέρου, για την εφαρμογή της τελευταίας αυτής διατάξεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η κατοχή αποδεικτικού στοιχείου από την Επιτροπή ισοδυναμεί με εκ μέρους της γνώση του περιεχομένου του εν λόγω στοιχείου, ανεξαρτήτως του αν αυτό έχει πράγματι εξεταστεί και αναλυθεί από τις υπηρεσίες της.

73 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τη σκέψη 64 της παρούσας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο προέβη στην οριστική διαπίστωση, στη σκέψη 341 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η οποία παραπέμπει στο σημείο 592 της επίμαχης αποφάσεως, ότι, πριν την υποβολή της δηλώσεως των αναιρεσειουσών δυνάμει της ανακοινώσεως του 2002 για τη συνεργασία, η Επιτροπή διέθετε πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με πραγματικά περιστατικά που συντελέστηκαν κατά τα έτη 1998 έως 2002, στοιχεία τα οποία συνελέγησαν κατά τη διάρκεια των ελέγχων που πραγματοποιήθηκαν την 1η και τη 2α Οκτωβρίου 2002. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε οριστικώς το επιχείρημα περί της υποτιθέμενης προστιθέμενης αξίας των πραγματικών περιστατικών που εξέθεσε η Repsol και αφορούν το εν λόγω χρονικό διάστημα.

74 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, έκρινε, στη σκέψη 344 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι αναιρεσείουσες δεν μπορούσαν βασίμως να ζητήσουν, με βάση το σημείο 23, στοιχείο β', τρίτο εδάφιο, της προαναφερθείσας ανακοινώσεως, να μη ληφθούν υπόψη για τον καθορισμό του προστίμου τα σχετικά με τη συγκεκριμένη σύμπραξη πραγματικά περιστατικά, τα οποία συντελέστηκαν κατά τα έτη 1998 έως 2002.

75 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 261 ΣΛΕΕ και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο δεν τήρησε την υποχρέωσή του να ασκήσει έλεγχο πλήρους δικαιοδοσίας επί των κυρώσεων που επιβλήθηκαν

Επιχειρήματα των διαδίκων

76 Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν τήρησε το άρθρο 261 ΣΛΕΕ και παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον δεν προέβη σε αυτοτελή και εξαντλητικό έλεγχο της επίμαχης αποφάσεως όσον αφορά τον καθορισμό του βασικού ποσού του επιβληθέντος προστίμου, το οποίο προσδιορίστηκε σε 40 000 000 ευρώ, ήτοι το διπλάσιο του ενδεικτικού βασικού ποσού που προβλέπουν οι κατευθυντήριες γραμμές του 1998 για τις χαρακτηριζόμενες ως «πολύ σοβαρές» παραβάσεις, παρά το γεγονός ότι βάσει των στοιχείων που διαλαμβάνονται στην επίμαχη απόφαση, το βασικό ποσό αυτό θα έπρεπε να καθοριστεί σε ποσό ίσο ή χαμηλότερο των 20 000 000 ευρώ.

77 Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν συναφώς ότι το Γενικό Δικαστήριο, αποφαινόμενο επί του έκτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο αυτές αμφισβητούσαν το βασικό ποσό του προστίμου που καθόρισε η Επιτροπή, λόγω, μεταξύ άλλων, παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας, διαπίστωσε απλώς, αφενός, ότι η προσαπτόμενη παράβαση έπρεπε όντως να χαρακτηριστεί ως «πολύ σοβαρή», και, αφετέρου, ότι η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι είχε λάβει υπόψη τα πρόσθετα στοιχεία που διαλαμβάνονται στην επίμαχη απόφαση, χωρίς το ίδιο να ελέγξει αν το εν λόγω θεσμικό όργανο προέβη σε ορθή εκτίμηση των εν λόγω στοιχείων.

78 Ειδικότερα, στις σκέψεις 245 έως 250 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε απλώς στην επιβεβαίωση των στοιχείων που λήφθηκαν υπόψη με την επίμαχη απόφαση χωρίς το ίδιο να προβεί σε πραγματική και αυτοτελή εκτίμηση, με συνέπεια οι αναιρεσείουσες να μην μπορέσουν να κατανοήσουν τους λόγους στους οποίους στηρίχθηκε τόσο η Επιτροπή όσο και, στη συνέχεια, το Γενικό Δικαστήριο προκειμένου να δεχθούν τον καθορισμό του βασικού ποσού του επιβληθέντος προστίμου στο διπλάσιο του ελάχιστου ποσού που προβλέπουν οι κατευθυντήριες γραμμές του 1998 για τις χαρακτηριζόμενες ως «πολύ σοβαρές» παραβάσεις.

79 Τέλος, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι, στο πλαίσιο της ασκήσεως ελέγχου πλήρους δικαιοδοσίας δυνάμει του άρθρου 261 ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε, προκειμένου να εκτιμήσει την αναλογικότητα του βασικού ποσού του επιβληθέντος προστίμου, να λάβει υπόψη ότι η προαναφερθείσα παράβαση δεν είχε κανέναν αντίκτυπο και ότι το εν λόγω βασικό ποσό αντιπροσώπευε σημαντικό ποσοστό του κύκλου εργασιών τους.

80 Η Επιτροπή φρονεί ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

81 Υπενθυμίζεται προκαταρκτικώς ότι δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο, όταν αποφαίνεται επί νομικών ζητημάτων στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, να αντικαθιστά, για λόγους επιείκειας, με τη δική του κρίση την κρίση του Γενικού Δικαστηρίου το οποίο έχει αποφανθεί, κατά την άσκηση ελέγχου πλήρους δικαιοδοσίας, επί του ύψους προστίμου που έχει επιβληθεί σε επιχειρήσεις λόγω της εκ μέρους τους παραβάσεως του δικαίου της Ένωσης (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2012, E.ON Energie κατά Επιτροπής, C-89/11 P, EU:C:2012:738, σκέψη 125).

82 Μόνο καθόσον το Δικαστήριο κρίνει ότι η αυστηρότητα της κυρώσεως δεν είναι απλώς μη ενδεδειγμένη, αλλά και υπερβολική σε σημείο που να καθίσταται δυσανάλογη, πρέπει να διαπιστώνεται η ύπαρξη πλάνης περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, λόγω του μη ενδεδειγμένου ύψους προστίμου (απόφαση της 30ής Μαΐου 2013, Quinn Barlo κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-70/12 P, EU:C:2013:351, σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

83 Επομένως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο οι αναιρεσείουσες αμφισβητούν ιδίως την εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ως προς τον μη δυσανάλογο χαρακτήρα του βασικού ποσού του επιβληθέντος προστίμου υπό το πρίσμα των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υποθέσεως, χωρίς όμως να αποδεικνύουν ούτε να ισχυρίζονται ότι το εν λόγω ποσό είναι όχι απλώς μη ενδεδειγμένο, αλλά και υπερβολικό σε σημείο που να καθίσταται δυσανάλογο, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

84 Κατά τα λοιπά, υπενθυμίζεται ότι, όσον αφορά τον δικαστικό έλεγχο των αποφάσεων με τις οποίες η Επιτροπή επιβάλλει πρόστιμο ή χρηματική ποινή για παράβαση των κανόνων ανταγωνισμού, τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης, πέραν του ελέγχου νομιμότητας κατά το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, μπορούν να ασκούν έλεγχο πλήρους δικαιοδοσίας κατά το άρθρο 261 ΣΛΕΕ, τον οποίο τους αναγνωρίζει το άρθρο 31 του κανονισμού 1/2003 και στο πλαίσιο του οποίου μπορούν να αντικαθιστούν με τη δική τους εκτίμηση την εκτίμηση της Επιτροπής και, κατά συνέπεια, να εξαλείφουν, να μειώνουν ή να αυξάνουν το επιβληθέν πρόστιμο ή την επιβληθείσα χρηματική ποινή (απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2015, AC-Treuhand κατά Επιτροπής, C-194/14 P, EU:C:2015:717, σκέψη 74 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

85 Εντούτοις, πρέπει να υπομνησθεί ότι η άσκηση ελέγχου πλήρους δικαιοδοσίας κατά το άρθρο 261 ΣΛΕΕ και κατά το άρθρο 31 του κανονισμού 1/2003 δεν ισοδυναμεί με αυτεπάγγελτο έλεγχο και ότι η διαδικασία ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης διεξάγεται κατ' αντιμωλίαν. Με την εξαίρεση των λόγων δημοσίας τάξεως τους οποίους τα δικαιοδοτικά όργανα αυτά υποχρεούνται να ερευνούν αυτεπαγγέλτως, στον προσφεύγοντα απόκειται να προβάλει λόγους ακυρώσεως κατά της επίδικης αποφάσεως και να προσκομίσει τα κατάλληλα αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη των λόγων αυτών (απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2015, AC-Treuhand κατά Επιτροπής, C-194/14 P, EU:C:2015:717, σκέψη 75 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

86 Αντιθέτως, προκειμένου να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της αρχής της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 47, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), και δεδομένου ότι το άρθρο 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 ορίζει ότι το ύψος του προστίμου καθορίζεται αναλόγως της σοβαρότητας και της διάρκειας της παραβάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υποχρεούται, κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων τις οποίες προβλέπουν τα άρθρα 261 ΣΛΕΕ και 263 ΣΛΕΕ, να εξετάζει κάθε νομική ή πραγματική αιτίαση με την οποία προβάλλεται ότι το ύψος του προστίμου δεν είναι ανάλογο προς τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παραβάσεως (απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2015, AC-Treuhand κατά Επιτροπής, C-194/14 P, EU:C:2015:717, σκέψη 76 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

87 Εν προκειμένω διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 250 και 258 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι δεν μπορούσε να εντοπιστεί κανένα σφάλμα ως προς τον καθορισμό, από την Επιτροπή, του ποσού των 40 000 000 ευρώ το οποίο αποτέλεσε βάση για τον υπολογισμό του προστίμου που επιβλήθηκε στις αναιρεσείουσες και ότι το ποσό αυτό δεν παρίστατο δυσανάλογο.

88 Προς τον σκοπό αυτό, το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, εκτίμησε, στις σκέψεις 245 έως 249 της προαναφερθείσας αποφάσεως, τη σοβαρότητα της διαπραχθείσας παραβάσεως, την έκταση της γεωγραφικής αγοράς την οποία αφορούσε η παράβαση αυτή καθώς και τα μερίδια της αγοράς που κατείχαν οι αναιρεσείουσες και, αφετέρου, στις σκέψεις 251 έως 257 της εν λόγω αποφάσεως, απάντησε επαρκώς κατά νόμο και από απόψεως αιτιολογίας, μεταξύ άλλων, στα επιχειρήματα κατά τα οποία η επίμαχη σύμπραξη δεν είχε κανένα συγκεκριμένο αντίκτυπο και το βασικό ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στις αναιρεσείουσες αντιπροσώπευε σημαντικό ποσοστό του κύκλου εργασιών τους.

89 Κατά τον τρόπο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την άσκηση του δικαστικού του ελέγχου.

90 Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι οι κατευθυντήριες γραμμές του 1998 προβλέπουν, στο σημείο 1, Α, τρίτη περίπτωση, ότι το βασικό ποσό του προβλεπόμενου προστίμου στις περιπτώσεις πολύ σοβαρών παραβάσεων είναι άνω των 20 εκατομμυρίων ευρώ. Επομένως, το ποσό των 20 εκατομμυρίων ευρώ αποτελεί απλώς το ελάχιστο ποσό που προβλέπουν οι κατευθυντήριες γραμμές του 1998, με αφετηρία το οποίο η Επιτροπή καθορίζει το αρχικό ποσό για τον υπολογισμό των προστίμων σε περίπτωση τέτοιων παραβάσεων.

91 Όσον αφορά την αιτίαση των αναιρεσειουσών ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον απέρριψε την επιχειρηματολογία τους κατά την οποία η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη ότι η επίμαχη παράβαση δεν είχε κανένα συγκεκριμένο αντίκτυπο στην αγορά, αρκεί η επισήμανση, στην οποία προβαίνει και η Επιτροπή, ότι ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου οι αναιρεσείουσες δεν αμφισβήτησαν ως προς την πτυχή αυτή την επίμαχη απόφαση, η οποία δεν έκανε εξάλλου λόγο για έλλειψη τέτοιου αντίκτυπου, και επίσης δεν απέδειξαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι η έκταση των αποτελεσμάτων της παραβάσεως αυτής μπορούσε να προσδιοριστεί. Υπό τις συνθήκες αυτές, η επιχειρηματολογία των αναιρεσειουσών πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

92 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί εν μέρει ως απαράδεκτος και εν μέρει ως αβάσιμος.

Επί του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά υπέρβαση της εύλογης προθεσμίας εκδικάσεως της υποθέσεως από το Γενικό Δικαστήριο

Επιχειρήματα των διαδίκων

93 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο, μη αποφαινόμενο εντός εύλογης προθεσμίας, παρέβη το άρθρο 47 του Χάρτη και το άρθρο 6, παράγραφος 1, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), πράγμα το οποίο δικαιολογεί τη μείωση του προστίμου που τους επιβλήθηκε ή την αναγνώριση της παραβάσεως αυτής.

94 Οι αναιρεσείουσες εκθέτουν συναφώς ότι η προσφυγή τους ακυρώσεως κατατέθηκε στις 18 Δεκεμβρίου 2007, ότι η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2008, ότι στις 11 Ιουλίου 2012 ζητήθηκε η άποψή τους σχετικά με την ενδεχόμενη ένωση και συνεκδίκαση της υπό κρίση υποθέσεως με τις υποθέσεις T-462/07, T-482/07, T-495/07 και T-497/07, ότι η επ' ακροατηρίου συζήτηση διεξήχθη στις 14 Ιανουαρίου 2013 και ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δημοσιεύθηκε στις 16 Σεπτεμβρίου 2013.

95 Οι αναιρεσείουσες επισημαίνουν ότι το σύνολο της διαδικασίας διήρκεσε περίπου πέντε έτη και εννέα μήνες, συμπεριλαμβανομένου χρονικού διαστήματος τεσσεράμισι ετών κατά το οποίο δεν διενεργήθηκε καμία πράξη, μεταξύ της καταθέσεως της προσφυγής και της κλήσεως των αναιρεσειουσών να διατυπώσουν την άποψή τους σχετικά με την ενδεχόμενη ένωση και συνεκδίκαση της υπό κρίση υποθέσεως, ήτοι διαστήματος ανάλογου προς εκείνο που διαπίστωσε το Δικαστήριο στην απόφαση της 26ης Νοεμβρίου 2013, Groupe Gascogne κατά Επιτροπής (C-58/12 P, EU:C:2013:770).

96 Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν συναφώς ότι καμία εξαιρετική περίσταση δεν δύναται να δικαιολογήσει τη διαπιστωθείσα καθυστέρηση της εκδικάσεως της υποθέσεως, η οποία δεν οφείλεται σε πράξεις ή παραλείψεις τους ούτε στην ιδιαίτερη περιπλοκότητα της υποθέσεως.

97 Κατά την Επιτροπή, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

98 Υπενθυμίζεται ότι η εκ μέρους δικαιοδοτικού οργάνου της Ένωσης παράβαση της υποχρεώσεως την οποία υπέχει από το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη να εκδικάζει τις υποθέσεις που υποβάλλονται στην κρίση του εντός εύλογης προθεσμίας πρέπει να έχει ως συνέπεια την παροχή δικαιώματος ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, δεδομένου ότι τέτοια αγωγή αποτελεί αποτελεσματικό μέσο επανορθώσεως. Επομένως, αίτημα αποκαταστάσεως της ζημίας που προκλήθηκε λόγω της υπερβάσεως, εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, της εύλογης διάρκειας της δίκης δεν μπορεί να προβληθεί απευθείας κατ' αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου, αλλά πρέπει να υποβληθεί απευθείας στο Γενικό Δικαστήριο (αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 2014, Telefónica και Telefónica de España κατά Επιτροπής, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, σκέψη 66· της 9ης Οκτωβρίου 2014, ICF κατά Επιτροπής, C-467/13 P, EU:C:2014:2274, σκέψη 57, καθώς και της 12ης Νοεμβρίου 2014, Guardian Industries και Guardian Europe κατά Επιτροπής, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, σκέψεις 17 και 18).

99 Το Γενικό Δικαστήριο, βάσει της αρμοδιότητάς του κατά το άρθρο 256, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και αφού επιληφθεί αγωγής αποζημιώσεως, υποχρεούται να αποφανθεί επί της αγωγής αυτής σε δικαστικό σχηματισμό διαφορετικό εκείνου που αποφάνθηκε επί της ένδικης διαφοράς της οποίας η διάρκεια εκδικάσεως επικρίνεται (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 2014, Telefónica και Telefónica de España κατά Επιτροπής, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, σκέψη 67· της 9ης Οκτωβρίου 2014, ICF κατά Επιτροπής, C-467/13 P, EU:C:2014:2274, σκέψη 58, καθώς και της 12ης Νοεμβρίου 2014, Guardian Industries και Guardian Europe κατά Επιτροπής, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, σκέψη 19).

100 Πάντως, εφόσον είναι πρόδηλο, χωρίς να απαιτείται η εκ μέρους των διαδίκων προσκόμιση στοιχείων επ' αυτού, ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη κατάφωρα την υποχρέωσή του να εκδικάσει την υπόθεση εντός ευλόγου χρόνου, το Δικαστήριο μπορεί να το αναγνωρίσει (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 9ης Οκτωβρίου 2014, ICF κατά Επιτροπής, C-467/13 P, EU:C:2014:2274, σκέψη 59, καθώς και της 12ης Νοεμβρίου 2014, Guardian Industries και Guardian Europe κατά Επιτροπής, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, σκέψη 20).

101 Τέτοια περίπτωση συντρέχει εν προκειμένω. Η διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ήτοι σχεδόν πέντε έτη και εννέα μήνες, η οποία περιλαμβάνει, ειδικότερα, διάστημα τεσσάρων ετών και τεσσάρων μηνών το οποίο παρήλθε μεταξύ του πέρατος της έγγραφης διαδικασίας και της επ' ακροατηρίου συζητήσεως, δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από την περιπλοκότητα της υποθέσεως ούτε από το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται. Πράγματι, αφενός, η υποβληθείσα στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου διαφορά δεν παρουσίαζε ιδιαίτερο βαθμό πολυπλοκότητας. Αφετέρου, ούτε από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ούτε από τα στοιχεία που παρέσχον οι διάδικοι προκύπτει ότι το εν λόγω διάστημα κατά το οποίο δεν διενεργήθηκε καμία πράξη ήταν αντικειμενικώς δικαιολογημένο ή ακόμη ότι οι αναιρεσείουσες είχαν συμβάλει σε αυτό. Άνευ σημασίας είναι συναφώς το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο ζήτησε στις 11 Ιουλίου 2012 από τις αναιρεσείουσες να διατυπώσουν την άποψή τους σχετικά με την ενδεχόμενη ένωση και συνεκδίκαση της υπό κρίση υποθέσεως με τις υποθέσεις T-462/07, T-482/07, T-495/07 και T-497/07.

102 Εντούτοις, από τα εκτεθέντα στη σκέψη 98 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι ο τέταρτος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

103 Δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους που προέβαλαν οι αναιρεσείουσες προς στήριξη της αιτήσεώς τους αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

104 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

105 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ως άνω Κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, αν υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

106 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστούν η Repsol Lubricantes y Especialidades, η Repsol Petróleo και η Repsol και αυτές ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα της παρούσας αναιρετικής διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τη Repsol Lubricantes y Especialidades SA, τη Repsol Petróleo SA και τη Repsol SA στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)